

חגית סבג

בערב כזה

בְּעֶרֶב כֶּזֶה אָנוּ אוֹכְלִים בְּנִפְרָד,
 תְּשׁוּמַת הַלֵּב מְסַחֶת מִמְחַזְזוֹרִיּוֹת הַלְדָּה
 וְהַמּוֹת. כְּלִי מִשִּׁים, רְחֻקָנוּ
 מִן הָעֶקֶר.
 הָעֶרֶב חֲזַרְתִּי אֶל בֵּיתֵנוּ דְרֹךְ הַיָּם,
 הַשְּׁתוּקָתִי לְהַתְעַלּוֹת.
 וְלֹא יֵצֵא הַיָּם מִן הַיָּם
 וְלֹא נִגְלָה סֶלַע וְרוּחַ
 לֹא בָאָה.
 רְחֻקָתִי גַם אֲנִי
 וְהִמְרַחֵק עוֹרְנֵי לְמִזְל, עַל שְׁנִקְרִינוּ,
 שְׁהַתִּיצְכְנוּ בְּצִיּוֹת שֶׁל כֶּרֶח
 זֶה בְּגוֹרְלוֹ שֶׁל זֶה.
 בְּחֻשְׁבוֹן אַחֲרוֹן, צְרִיף הִיָּה לְהַעֲרֹךְ לְכֹהֵן,
 שְׁגַם בְּאַהֲבָה, לִילָה לִילָה גִלְדֵךְ
 וְנַחֲסֵר.

דיסהרמוניה

מַעֲבֵר לְכַלְבִּים, לְנֶגֶד עֵינָיו, מְרַפֶּסֶת צְמַחֵי תְּבַלִּין.
 מַעֲבֵר לְמְרַפֶּסֶת פְּרִדָּס תְּפוּזִים. מֵאַחֹר עֵץ פְּקָאן
 רִיק. מְעוֹלָם אַחֵר,
 וְלֹא רוֹאָה.
 בְּיוֹם הוּא מַעֲבִיר אוֹתִי
 עַל גְּבוּ. אֵין בְּכֶךְ צְרֹךְ,

הכִּלְכִּים אֵינָם מְסַכְנִים לִי אֶפְלוּ בְּלִילָה.
אֲבָל הַשְּׁלוּלִיּוֹת לְרַגְלִי
מְרַקֵּבוֹת וּמְטַבְּיעוֹת הַשְּׁתַקְפוּיּוֹת שָׁמַיִם,
וְלֹא רוֹאָה.
גַּם לֹא אֶת הַדְּגִיגִים נֶאֱכָלִים.

בפנים

בפנים הנשימה שלו שוב שורקת,
כמו אזוהרה.
מדה כזו של קר, עלי להכנס
בלא להזיז דבר. קשה לנשם
מבלי להשיב רוח, מבלי להרחיק אבק.
להתמעט במדה כזו אצלו,
כמעשה שבשגרה, עד שישכין.

לקראת ערב

רק לקראת ערב הוא מבעיר מדורה במרפסת,
בהפרדה גמורה בין אצבעותיו לאש.
כל היום רוחות קרות
חתכו בקצוות.

אני מסתרת

אני מסתרת מפניו בבקתה נדחת, מאחורי הפרדס.
אני שומעת נפילת תפוז, כמו אנחה. האדמה בוצית,
צפור לא באה. אני תלויה על לא כלום.
ונחמה היכן? הברוש בגנה היה עצי כל כך
לפנות בקר, לא פרי, לא מחט.